

[Pürschel.]

ninger dette faar. Det kommer man bort fra i det Øjeblik, man giver Nævningerne en Adgang til at medvirke ved Strafudmaalingen.

Jeg vilde gerne naa videre. Jeg erkender aabent, at det er naturligvis et Skridt hen i Retning af Meddomsmænd, der her er Tale om, men er det nu en Anke? Ja, jeg nærer jo ikke Tvivl om, at en og anden Socialdemokrat vil sige: Ja, nu hører vi Konservatismen tale, men deroverfor vil jeg gerne anføre en Udtalelse, jeg for Aar tilbage har citeret her i Tinget, af den daværende Højesteretspræsident Gram ved Indførelsen af den nye Retsplejelov i 1919 — en Mand, som naaede en Anseelse, som kun er blevet meget faa danske Dommere til Del. Hvorledes hans politiske Anskuelse var, ved jeg ikke, kun eet er sikkert, at konservativ var han ikke. Han sagde, at han haabede, at under denne Retspleje vilde Lægmand komme til at medvirke i videre Omfang, men, sagde han, ikke som Nævninger, men som Domsmænd — eller Meddomsmænd, som han sagde dengang, da man ikke havde opfundet, at der var noget udemokratisk i Stavelsen „Med“; nu er den jo afskaffet, nu hedder de Domsmænd, de maa ikke hedde Meddomsmænd. Jeg siger dette for at berolige dem, der paa Forhaand maatte føle sig indstillet mod et Ræsonnement, der kommer fra en konservativ Ordfører. Der er ikke noget konservativt i dette, det er et rent sagligt Synspunkt, der her ligger til Grund.

Med Hensyn til Afstemningsmaaden, Afstemningsresultatet, vil jeg gerne sige, at jeg kunde for mit Vedkommende godt tænke mig, at man for Nævningeaftemninger med Hensyn til Straffen indfører den samme Regel, som efter Forslaget skal gælde med Hensyn til Domsmænds Afstemning, nemlig at i Tilfælde af, at Stemmerne staar lige, den for den sigtede mildeste Afgørelse skal gælde, saaledes at man begrænsede Retsformandens afgørende Indflydelse til de Punkter, hvor den ikke kan undgaas, nemlig de Tilfælde, hvor man skal stemme om, hvilken Afgørelse af de to, der staar over for hinanden, der er den mildeste. Det kan jo være tvivlsomt i en Række Tilfælde, som den højtærede Minister udviklede det ved sin Fremsættelsestale. Men

jeg vil gerne naa det Skridt videre, som jeg sagde før, at Retsformanden fik Ret til at overvære Nævningernes Raadslagning og være til Vejledning for dem dér. Jeg tror, det kan ske, uden at man behøver at befrygte nogen utilbørlig Paavirkning fra Retsformandens Side, og jeg tror, at han i mange Tilfælde vilde kunne være til Støtte for Nævningerne og lette dem den meget vanskelige Opgave, som man lægger paa dem.

Hele den Begejstring, som findes inden for Socialdemokratiet og Det radikale Venstre, og maaske er den videre udbredt, jeg ved ikke, hvor langt den gaar, kunde man jo meget let tænke sig ændret, nemlig hvis der skete en eneste Ting, at der kom en politisk Forbrydelse af en eller anden Art for et Nævningeting, sammensat tilfældigvis af en Forsamling, som man formodede havde konservative, uheldige Egenskaber, naturligvis, som f. Eks. en Nævningeret, hvor Gaardejerne var i Flertal, og der saa dér faldt en Afgørelse: Skyldig, som oprørte enhver gæv Socialdemokrat. De kan være sikker paa, at Begejstringen for Nævningeinstitutionen vilde være stærkt dalende, i samme Øjeblik det skete, og det er jo ikke noget virkelighedsfjernt Tankeeksperiment, det kan jo meget let komme til at foreligge.

Dernæst vender jeg mig til Spørgsmaalet om Begrænsningen af Offentligheden, og derom vil jeg gerne sige, at for mig har det været et gammelt Ønske, at man skulde begrænse Offentligheden. I Anledning af denne Sag har jeg set efter, hvor langt det ligger tilbage, og jeg kan se, at ved den allerførste Tale, jeg holdt i den danske Rigsdag, ved første Behandling af Finanslovsforslaget i 1920, gjorde jeg mig til Talsmand for Begrænsning af Offentligheden ud fra Synspunkter, der ganske nøje svarer til de Synspunkter, der ligger til Grund for det Forslag, som Justitsministeren har stillet, og man har fra konservativ Side gentagne Gange stillet Forslag om Begrænsning og ud fra et Synspunkt, som kom stærkt til Orde i en Diskussion i Kriminalistforeningen, tror jeg det var, i 1920 om Efteraaret, og dér fremført af en Mand, der, saa vidt jeg ved, er Radikal, dette nemlig, at naar man er Tilhænger af Offentlighed, maa man ogsaa være interesseret i at